

3. Někde

„Probud' se, Piper.“

Posadím se a zamžourám do slunečního světla, které zaplnilo autobus. Za okny vidím vysoké, převysoké domy, rušnou dopravu, odpadky nahnané větrem k obrubníkům. Kam se poděla měsícem zalitá pole? Útulná zápraží?

Táta si sundá z hlavy kšiltovku s logem týmu Atlanta Braves a zajede si prsty do vlasů.

„Vyspala ses, kuřátko?“ zeptá se a zívne.

Zívnu taky. „Trochu. Měsíc svítil hrozně jasně.“

Teď už se probouzejí všichni. Vstávají a začínají si sbírat tašky, krabice, batohy a kufry zpod sedadel a z polic pod střechou.

Mamka se na mě unaveně usměje a přendá si Dylana z jedné paže na druhou. „Dobré ráno, miláčku.“ Protáhne se a snaží si uhladit košili. Z copu se jí uvolnily pramínky vlasů.

„Jsi rozcuchaná, mami,“ upozorním ji. „Ukaž, já to napravím.“

Rozpustím jí ty její pružiny, uhladím je, jak nejlíp dovedu, a zapletu je znovu do pěkného, pevného copu.

„Díky, zlatíčko,“ řekne a vezme si Dylana ze sedačky zpátky do náruče. Dylan by zaspal i konec světa. Jednou prospal tornádo, co udeřilo nedaleko naší ulice. Nevydal ani hlásek. To mu můžu jen závidět. V tomhle jsem po tátovi.

Dylan otevře oči. Dívám se, jak se pomaličku vrací do světa. Jeho oči mají stejnou tmavomodrou barvu moře jako ty máminy.

„Kde to jsme?“ zeptá se svým skřehotavým dětským hláskem.

Podívám se zase z okna. Nic tady nepoznávám. Nic mi nepřipomíná žádné z míst, kde jsme byli. A že jsme za posledních pár měsíců byli na hodně místech.

Natáhnu ruku a odhrnu mu vlásy z očí. Má horký, vlhký obličej. Moje prsty jen na vteřinku spočinou na jeho tváři.

„Někde,“ odpovím mu. „Jsme někde.“

„Někde za duhou?“ zeptá se Dylan. Já a Dylan jsme se dívali na *Čaroděje ze země Oz* pokaždé, když běžel v televizi, a známe nazpaměť každou písničku. Usměju se na něj a třikrát o sebe ťuknu špičkami vysokých červených tenisek. „Možná.“

Mamka mi podá Dylanův batoh se Spongebobem v kalhotách, červený superhrdinský plášť a žraloka Teda.